

Làm cho bà cũng ăn mẹ m vú i cà, làm th y bà cũng ăn cà vú i m m

Cà trong cái nghĩa đầu tiên của nó là một danh từ dùng để gọi một loài thực vật cho quả ăn đắng. Nhưng trong cái loài quả gọi là cà này cũng còn được phân biệt ra làm nhiều giống: Nào là cà pháo, cà dái dê hay cà tím, cà dĩa hay còn gọi là cà dòn v.v... Ngoài các loại cà vốn được người dân xưa ta trồng để làm thực phẩm từ lâu đời nói trên, còn có một số cà thuộc loại ngoại lai du nhập như cà chua hay có người còn gọi là cà "tô mát" cho có vẻ ta đây cũng rành tiếng Tây, và vài thứ có tên do gọi theo phiên âm mà có tiếng cà nhưng không hẳn là cà như cà ri, cà phê v.v...

Cà chua cũng là một loại rau quả nhưng cho mình xuất hiện ở xưa ta thì lúc có các ông Tây bà đem qua "khai hóa" cho dân ta và tiếp cho dân ta làm quen với những món ăn Tây phương, như thế mà dân ta mới biết ăn cà chua và trồng cà chua để bổ sung cho danh sách rau quả bản địa ngoài chợ.

Cà chua ngoài việc được dùng làm thực phẩm như ăn sống, nấu chín, làm thành sốt cà, nước giấm khát bổ dưỡng có nhiều sinh tố v.v... còn được xem dùng như là một loại vũ khí tuy không có khả năng sát hại hay gây tổn thương tích cho người bị tấn công nhưng cũng để làm sốt may tín của người đó. Một nghề sĩ bát tài, trình diễn bả bả đĩa thì thay vì được khán giả tặng hoa, lại được khán giả tặng cho mấy quả cà chua thối. Mấy chính khách, lãnh tụ cầm đầu quốc gia có những chính sách, chế độ, được người không phù hợp với quy định hay người phản đối của nhân dân một nước khác, hay một tập thể nào đó thì khi công du đến các vùng này thì nào cũng có những cuộc đàn chào mừng cà chua thối của những nhóm người chống đối.

Còn như cà ri cũng là một loại thực phẩm nhưng thật ra cà ri không phải là loại quả mà chính

là một loại rơm cạo ăn được nhúng vì gọi theo phiên âm tiếng Tây nên vẫn có tiếng cà. Tuy nhiên khi nói đến cà phê thì lại đúng là một loại trái cây nhúng không phải dùng để ăn mà chỉ dùng để lấy hạt đem rang cho cháy đen ngòm lên rồi xay nhỏ để cho nước sôi vào tạo thành một loại nước uống có màu đen sẫm và vị thì đắng đắng nhúng lại có mùi hăng hăng thơm rất quyện rũ, và khi uống vào thì thấy tinh thần nhúng sảng khoái ra. Món này cũng được các ông Tây bà đầm du nhập vào xã ta vào thời điểm ta bắt Phú Lãng Sa đô hộ, tuy nhiên sau đó dân ta cũng rất đông ngả về đâm ra ghiền cái món cà phê này đến nỗi có nhiều người sáng dậy mà mắt ra mà không có ly cà phê để nhâm nhi là không chịu được. Không nhúng thì, hai tiếng cà phê còn được biến hóa thành cụm từ "cà phê cà pháo", một thứ thành ngữ được dùng để cho một phụng ngữ thóc xã giao trong đời sống xã hội. Bữa bè gặp nhau vẫn hay có thói quen rủ nhau đi uống cà phê để tâm sự. Dân sành mung hay người mua nước uống khác một điều gì đó thì phải biết lo hỏi lại, nhúng lại được nói khéo ra là lo cà phê cà pháo cho kẻ mình mua như vị thì mới mong được được một đích.

Ngoài nhúng món cà được xem là thức phẩm cho người kén trên, còn có một loại cà gọi là cà được hay có khi còn gọi là cà được được là loại cà để làm hoang, cũng có quẻ nhúng nước ăn vào thì coi như là đi đong luôn, tuy nhiên đôi khi lại được người ta dùng để cho biến thành một vài vị thuốc được biến từ "dĩ được từ được" theo kiểu Đông y, không kẻ cái một đích dùng làm thuốc được thì sự.

Mặc dù khi nói đến cà được dùng làm thức phẩm thì các loại cà như cà tím, cà dĩa thường được đánh giá cao hơn vì có thể chế biến thành nhiều món ăn khoái khẩu như đem xào với thịt ba rọi, nhúng chín thoa mỡ hành, nước vị da heo thành món cà bung chần nóng hổi, nhúng ăn theo kiểu này thường đòi hỏi khi nước uống phải kèm theo vài món phở hay gia vị hành mỡ hổi thì nếm kém cho nên phải là nhúng gia đình khá giả mới tí thì mới hay ăn theo kiểu đó. Chỉ riêng có món cà pháo là bình dân nhất do cách ăn cũng rất đơn giản và cách chế biến cũng dễ dàng không tốn kém vì người ta có thể dùng nó để ăn sống chầm vị tí mmm tôm hóc thông dụng nhất là đem phơi cho héo rồi bỏ vào nước muối ngâm như kiểu muối dưa cải một thứ tiện gian cho cà trở thành chua chua mmm mmm để dành làm món mmm dưa cải được rồi.

Chính vì vậy mà khi nhắc đến cà thì hầu như người dân Việt nào cũng sinh ra và lớn lên ở miền quê hẻo lánh mà hào có bốn ngàn năm văn hiến nhúng vẫn quanh quẩn với cái nghèo thì nhiên sự nghĩ ngay đến món cà pháo từ xưa đến nay, vì nhà nghèo thì thường phải bả cái không may khi có chút cá mà chỉ có món cà pháo muối dưa làm chuồn. Riêng trong Nam thì như ruộng được sông rạch lắm cá nhiều tôm nên người bình dân vẫn có thể sang hơn một tí, vì người ta còn có thể đem cà muối chung với mmm cá thành món mmm gọi là mmm cà được.

Cũng vì cà là món ăn rất tiện thông dụng cho nên xưa kia nhiều người đã đi đến được chế nuôi cmm

Bình cà chớn

Tác Giả: Đoàn Văn Khanh

Thứ Sáu, 16 Tháng 4 Năm 2010 11:54

mà gộp phải chăng mang trong ngực dòng máu hà tiện của trùm Sò lại tham công tiếc việc, chẳng muốn cho ngực làm thớt đỡ việc cho mình mà cho ăn cơm thì chẳng có gì khi nào cho ngực làm công nhieu lúc quá bận phải thôi lên:

Làm cho làm cũng ăn cơm với cà

Làm thầy bà cũng ăn cà với cơm

Vì cà là một loại cây cho thức phẩm đỡ việc cho ta trông cho nên công việc trông cà cũng có thôi vậy. Ca dao có câu nói về thói đi tìm đỡ trông cà như sau:

Tháng giêng là tháng ăn chơi

Tháng hai trông dưa, trông khoai, trông cà...

Không như cà đỡ việc có thôi vậy mà cái nghề này đôi khi còn là bài học cho những cuộc tình nên thức ăn như đôi trai gái miền quê như ca dao từng có một bài miêu tả một tình làng, với lại là tuy có đỡ một màu trách móc nhưng cũng là một nghề cần thủ thuật, khi đi tìm đỡ trông cà:

Trèo lên cây bưởi hái hoa

Bưởi xoài ngửi hương cà hái rồi tìm xuân...

Trong một bài ca dao khác, cà cũng đỡ việc đỡ một cách khá ngộ nghĩnh như:

Thân anh làm rể Chàng ngời

Một đêm ăn hết một hai với cà

Gặp đầu thì đỡ anh ra

Kéo mà anh chắt với cà đêm nay!

Thật ra thì khi đỡ bài ca dao này tôi không hiểu cái anh chàng này làm rể kiểu nào mà một đêm lại ăn hết một hai với cà. Thế nhưng thì một với cà có cả hàng ngàn quẻ và cà muối thì chẳng

ăn đồ chớ c quố là đồ c m th y m n c c và khát n c khô c h ng r i mà anh chàng này x i luôn m t h i m i hai v i thì tôi không tài nào hi u n i.

Không nh ng ca dao nh c đ n cà mà ngay c trong văn ch ng văn h c cũng có nhi u câu chuy n hay giai tho i có liên quan đ n cà. Tr c đây thi sĩ T n Đà v n thích ăn và sành ăn nh ng ch ng may i trót sinh ra làm m t nhà th i cái x mà "văn ch ng h gi i r nh bèo" cho nên đ ng ti n nhu n bút không cho phép thi sĩ mua nh ng món ăn nh th t cá, do đó mà b a c m hàng ngày c a nhà th cũng ch đ m b c v i m y món đ p đ i nh d a chua, cà mu i mà thôi. Ngày xuân, th y thiên h tr y h i chùa H ng, m t n i th ng c nh i còn n i ti ng v món rau s ng ngon mà thi sĩ thì r ng túi ch bi t n m khoèo i nhà làm th , bèn phóng bút h luôn m y câu:

*Mu n ăn rau s ng chùa H ng
Đ ng ti n ng i i n, con đ ng ng i xa
Không đi đảnh i i nhà
Cái d a thì khú cái cà thì thâm.*

Sau khi T n Đà cho đăng bài th này lên báo thì có m t b c n i u đ c gi b ng nhiên đâm ra th ng c m cho hoàn c nh c a thi sĩ bèn t mình đi vi ng chùa H ng r i mua rau s ng v và đem g i bi u cho thi sĩ kèm theo bài th h a nh sau:

*Này đây rau s ng chùa H ng
Đ ng ti n kh i i n, con đ ng kh i xa
Không đi, xin g i i nhà
Thay cho d a khú, v i là cà thâm.*

Không bi t nhà th c m kích t m lòng t h u c a ng i n đ c gi này nh th nào nh ng bài th h a đó đã đ c nhà th đ a lên báo, nh th mà văn h c có thêm đ c m t giai tho i v ăn c a nhà th sành ăn này.

Truy n L u Bình D ng L cũng nh c đ n cà. L u Bình và D ng L v n là đôi b n đ ng môn r t thân nhau t th a nh . D ng L nhà nghèo nên v n th ng đ c L u Bình giúp đ , nh th mà D ng L m i có th ti p t c dùi mài kinh s cho đ n khi thi đ và đ c ra làm quan giàu sang danh v ng.

Lò u Bình vốn nhà giàu nên không mấy chuyên tâm vào việc học hành nên thi rớt rớt i lồi xoay ra ăn chơi cợt bợc phung phí chớng mấy chớc gia sỡn cớa cha mẹ đợc lợc khánh kiếtt. Nhờ lợc i ngợc i bợn nghèo thân thiếtt ngày xớa mà nay đợc trở thành giàu sang phú quý, Lò u Bình bèn tìm đợc n đợc mong có chớ nợc ng thân.

Dợc ng Lò biếtt bợn mình vì ham ăn chơi không chớu học hành nên nghĩ rợc ng nợc u mình cớu mang bợn theo kiếu thợc ng tình thì không bao giợc giúp bợn tiến thân đợc c bèn nghĩ ra cái kợc làm bợc không thêm tiếp, lợc i còn sai lính đợc n bợc thí cho Lò u Bình chén cớm hợc m vớ i quợc cà thẳm. Lò u Bình hợc n lợc m bèn bợc đi.

Sau đợc Dợc ng Lò mợc i cho gợc i ngợc i vớ thợc ba cớa mình là Châu Long lên giợc i bày mợc i đợc u tợc cớa mình vớ i ngợc i bợn cũ và muợc n nhợc Châu Long thay mình trợc tiếp đợc ng ra săn sóc cho Lò u Bình đợc giúp cho anh ta có cớ hợc i làm lợc i cuợc đợc i. Châu Long nhợc n lợc i nên Dợc ng Lò bèn giao tiến nong cho Châu Long đi tìm Lò u Bình đem vớ nuôi, khuyên giợc i và khuyợc n khích cho Lò u Bình học hành.

Lò u Bình tợc khi giợc n Dợc ng Lò vô ân bợc nghĩa đợc i vớ i mình thì cũng mong có cớ hợc i rợc a cái mợc i hợc n này cho nên khi gợc p đợc c Châu Long tợc nguyợc n đợc ng ra chăm sóc bợc o bợc mình thì cũng thay đợc i lợc i sỡng, chuyên tâm học hành cho nên đợc n kợc vua lợc i mợc khoa thi thì Lò u bình cũng đợc ng thí và đợc thi đợc . Lò u Bình vinh qui trợc vớ , lòng tràn ngợc p hân hoan mong gợc p Châu Long đợc cùng nạng xe duyên vớ chợc ng. Thợc nhợc ng khi vớ đợc n nhà thì chợc ng thợc y bóng dáng Châu Long đâu nợc a cợc .

Sau đợc Lò u Bình đợc c bợc ra làm quan. Nhờ mợc i hợc n năm xớa, Lò u Bình tìm đợc n thăm Dợc ng Lò mong rợc a hợc n nhợc ng khi vớ a đợc n nợc i thì Dợc ng Lò đợc vớ i cho gợc i Châu Long ra chào hợc i rợc i kợc rõ ngợc n ngành cho Lò u

Bình biếtt, nhợc thợc mà Lò u Bình mợc i hiếu tợc m lòng tợc t cớa Dợc ng Lò . Thì ra nhợc Dợc ng Lò khôn khéo biếtt dùng quợc cà thẳm nhợc mợc t hình thợc c sỡ nhợc c đợc đánh thợc c lòng tợc ái cớa Lò u Bình mà cuợc đợc i Lò u Bình đợc chuyợc n hóa sáng sớa trợc lợc i.

Tuy cà pháo không phợc i là món ngon vớ t lợc và xét vớ mợc t giá trợc dinh dợc ng thì cà pháo còn có nhiếu đợc tính nợc a vì ăn cà thợc ng gây nhợc c mình, da đợc đẳm ra sỡn sùi ngợc a ngáy v.v... Tợc c ngợc cũng có câu: "Mợc t quợc cà là ba thang thuợc c" không phợc i mợc t quợc cà bợc bợc ng ba thang thuợc c mà ngợc i đẳng bợc nh hay yêu yợc u trong ngợc i mà ăn cà vào thì thợc nào bợc nh cũng nợc ng thêm. Thợc nhợc ng cà pháo cũng có đợc tính làm cho ngợc i ăn quen có thợc trở thành ghiến. Ca dao có câu:

*Anh đi anh nhớ quê nhà**Nhớ canh rau muống nhớ cà dầm tương.*

Vào cái thời mà dân ta dù có đi đâu đi nữa thì cũng chỉ gói gọn trong cái mảnh đất nhỏ ở Nam Quan đến mũi Cà Mau thì câu ca dao trên có lẽ cũng chỉ nói lên cái lòng quyện luyến hồn quê vùng nghèo khổ của những người dân quê xóm làng quen thuộc đến nỗi một đất đai phương khác tìm không sinh nhai. Tuy nhiên từ khi có cuộc "cách mạng giải phóng dân tộc" giúp cho người dân Việt mới có hơi thở mới cái đất u ám bám víu lấy mảnh đất quê nghèo để y cứ tung mình đi xa khắp bốn năm châu thì người ta mới càng hiểu thêm giá trị cái tình quê hương thấm thía trong câu ca dao ấy.

Có rất nhiều người qua xem người sinh sống, đặc biệt ăn các món ngon vật liệu để bày biện người Tây Tàu mãi cũng đâm chán nên lâu lâu lại thèm món cà pháo. Chính vì thế mà người quê nhà mới chế ra cái món cà pháo đóng gói xuất khẩu. Dĩ nhiên Tây Tàu Mới chế cái gì để ngửi cái món cà muối này bao giờ, những đám dân Việt lưu lạc xem người khi bắt chợt thấy giá hàng để ngửi thơm thơm đóng gói mang để thử nhận hiểu được tình cảm chúc nhau trên khắp hàng siêu thị có cả bóng dáng của cà muối xen vào là một mũi sáng lên, chứng tỏ là đã tìm thấy cơ hội trên quê hương người nằm gọn trong cái lồng còng con ấy.

Không biết có phải từ nguyên thủy từ ngữ cà dầm tương dùng để gọi loài cây quýt không mà ý giá trị cho nên khi từ ngữ cà dầm tương ghép vào với những từ ngữ khác để tạo thành những cụm từ nhằm diễn tả cách thức, hình thái, đặc tính của sự vật và con người, thì hình ảnh từ ngữ gì kết hợp với từ ngữ cà cũng chỉ nhằm diễn tả cái mặt xấu, dở, yếu kém, hay có nhiều khi mỉa mai khuyếch trương mặt sự vật chỉ không có từ ngữ cà nào nhằm diễn tả sự hay ho, sung mãn hoặc tốt đẹp cả.

Khi đánh giá sự vật hay con người thì người đời dùng những từ ngữ để gọi là loài "cà mềng" hay còn gọi là "cà là mềng". Người có vẻ như một thốn, không tập trung tập trung thì đặc biệt gọi là "cà lè". Chân bước đau khi đi để ngửi khắp nơi thì gọi là "cà nhọc". Chân mà bước cà nhọc có khi còn đặc biệt gọi là "cà thối" hay là "xi cà que".

Người nghèo ăn uống thiếu dinh dưỡng thì thân thể ốm yếu gọi là "cà tong cà teo", hình dáng trông như là que củi "cà khống cà kheo". Do cái bệnh ốm đói kinh niên cho nên đi để ngửi làm việc lúc nào cũng có vẻ uể oải theo kiểu "cà rạch cà tang", và thường thích "kể rả cà rà" chứ không xông xáo. Để ngửi sá quê nghèo thì lại lồm cồm, chân trâu, khi đi cho xe chày không lăn bánh êm như trên xa lộ mà hay bị dúi xóc nên gọi là "cà tưng". Những người đi để ngửi không chỉ ngửi mà lúc đi lúc nghỉ như con dê non thì gọi là "cà tưng".

Còn nh  mà không được đi học thì ch  thích ch y "c  nh ng" ngoài đường. Người l n mà vô công r i ngh  không biết làm g i thì th  ng hay "la c " ch  này ch  n . G p nhau chuy n g u ho i nhi u khi không còn biết chuy n g i đ  nói đ nh phải nói theo kiểu "c  k  d ng ng". Do cái t t c  k  d ng ng mà sinh ra t t nói "c  r n" t c là nói ch i nói d n cho vui. Tuy nhiên đôi lúc vui quá cũng d  sinh ra m t lòng g y bất hòa nên đ m ra "c  kh a", có nghĩa là nói th c ngang, nói x c h ng người khác. N u t   i c a người nào đ  x c ph m quá n ng thì người đ c c  th  l n c n gi n đ t xuất làm cho h  th ng th n kinh không còn làm ch  được cái l  i ph t  m khi n cho nói không nên l i, mà c  l p ba l p b p v p v p vấp thành ra "c  l m". Đ ng ra thì c  l m ch nh là tên g i c a m t khu y t t t v  nói bẩm sinh n i m t vài người mà khi sinh ra đ  được tr i ban cho h  m t b  máy ph t âm không ho n ch nh, còn người b nh th  ng thì ch  c  l m t m th i r i h t m t khi c n t c kh i xung thiên đ  qua đi.

M c đ u đ  c  nhi u tiếng được g p v i tiếng c  đ  di n t  cái đ  cái y u k m n i s  v t hay con người nh  đ  nói tr n, nh ng còn m t tiếng n a đ ng nói đ n nh t là tiếng "c  ch n". Th t ra thì t i cũng không bi t định nghĩa tiếng c  ch n này nh  th  n o v  t i không có khả năng làm t  đ i n, nh ng th  ng thì tiếng này được d ng đ  nói v  người v  c  xem trong m i tương quan x  h i c a m i người đ i với nhau thì người b  cho là c  ch n là người hay c  nh ng th i đ  b c đ ng, nh ng cách hành x  nh   a th c g y b nh xe hay ph  th i nh ng công việc chung,  n nói thì l i l  ti n h u b t nh t v.v...

Anh nào mà xây m ng   c v i m t c  n ng c  ch n là c  ngày b  leo c y. M t  ng ch ng hi n l nh mà rước được m t bà v  c  ch n là coi nh  cu c đ i v  s  nghiệp cũng ti u t ng. Bà v  n o mà l y ph i m t  ng ch ng c  ch n là ch   m h n. Làm  n v i người c  ch n c  ngày v  n . Kết b n v i người c  ch n c  ngày mang h a vào thân hoặc b  bán đ ng. Đ t nước mà được l nh đ o b i c c ch nh kh ch c  ch n thì d n ch ng ch  c  nước b  g y  n m y.

T i cũng không biết cái tiếng c  ch n này b t nguồn t  th i nào nh ng trước đ y tiếng c  ch n c  l  ch  m i thông đ ng   miền Nam ch  người mi n B c h nh nh  không bi t. Ch nh v  th  mà khi quân B c Việt m i vào chi m Sài Gòn sau khi ch  đ  miền Nam s p đ , người ta m i b t đầu truyền t ng cho nhau c u chuy n vui nh  sau:

M t h m c  m t anh công nh n Sài Gòn ng i nh m nhi ly c  ph  buổi sáng   quán c c th y anh b  đ i B c Việt l ng v ng g n đ c b n m i uống c  ph  v  nói chuy n. Anh b  đ i mi n B c v  đ  h c t p th m nhu n ch  tr  ng ch nh sách c a Đ ng nên không b  l  c  h i n o đ  làm công tác tuyên truyền đ  cao x  h i mi n B c. Còn anh công nh n miền Nam thì bao lâu nay b  "M  Ng y đ u đ c" v  đ i s ng kh n kh  c a nh n d n mi n B c nên nay c  h i g p người anh em của x  h i chủ nghĩa mi n B c b ng x  ng b ng th t thì cũng muốn tìm hiểu thêm cho r  tr ng đen. C u chuy n b t đ u b ng c u h i c a anh công nh n miền Nam v  c 

Tác Giả: Đoàn Văn Khanh
Thứ Sáu, 16 Tháng 4 Năm 2010 11:54

Nghe đến đây anh công nhân Sài Gòn hiểu ngay là anh bạn đời này đúng là thà cà chớn bần tiện luôn suốt câu hỏi của anh là bạn miến Bắc có cà chớn không? Anh chàng bạn đời này lúc sinh ra có lẽ cũng chẳng có cái gì mà có một món cà pháo, vậy mà lên thì lại được Đàng Tây cho ăn uống phải theo chế độ tiêu chuẩn tính theo "cà ram" cho từng người của chế độ công sự ở đâu, sau đó thì bạn lừa đi làm súng làm "nghĩa vụ" rồi phóng miến Nam", bao nhiêu năm chế độ bị tàn phá trong rừng sâu hoắm là bạn đời này đã tránh được "cà nông" cho nên giờ này cũng chẳng hề thêm được tí gì "cà mèn" là món vật dụng bằng kim khí dùng để công cụ của lính nên nay vậy thành phần, được cái mùi cà phê sao mà thơm ngon quá cho nên tuy chế độ bị tàn phá cà chớn là cái gì nhưng đỉnh ninh cà chớn của anh là một món gì đó cao quý lắm nên không ngờ anh lại đáp luôn là cái gì chứ cái thà cà chớn thì dễ hiểu, bạn miến Bắc đâu đâu cũng có.

Không biết có phải như ông hiện tượng của chúng tôi có chung một căn nguyên do đó có thể cả cà gây ra vì ăn cà rồi đi ngủ thành một căn bệnh có khả năng di truyền hay không, vì nhìn kỹ thì họ như cái bệnh của chúng tôi không phải chỉ thấy xuất hiện nơi người dân Việt sinh sống ở trong nước mà ngay cả trong số người dân Việt đã bỏ xứ ra sinh sống ở đất nước người, ăn như ông lo ngại thì phạm bệnh đó ông tính khi tới họ, vậy có nhiều người còn mang căn bệnh của chúng tôi tính trong người. Không tin thì cứ nhìn vào các công đồng của người Việt ở hải ngoại sẽ thấy không thiếu gì ông hiện tượng của chúng tôi và xảy ra trong các hội đoàn từ hội ái hữu như đã phân tích cho tôi thấy chính trị, kinh tế toàn, khi nói cho người dân Việt chưa bao giờ thấy sự xây dựng cho mình thành một khi hùng mạnh. Không như ông thấy, trong những khuôn mặt tôi gặp đi đến cho ông không ăn cà pháo, tôi cho rằng mình không có mang đức tính cà pháo trong giòng máu, tôi hùng hăng tuyên bố chúng tôi cùng ông không chỉ trồng nuôi dân bằng cà pháo, nay ông nhiên lòng đâm ra có kẻ như cà, thêm cà theo kiểu rồi cả chúng là "Ăn cơm nhà nọ khát cà nhà kia" để rồi cả bài "cà pháo muôn năm" làm cho nhiều người nghe xong đứng chững lại.

8 / 9

Bình cà chớn

Tác Giả: Đoàn Văn Khanh

Thứ Sáu, 16 Tháng 4 Năm 2010 11:54

cho dân ta trở thành những con người lành mạnh hữu ích có sức tranh đua với thế giới năm châu và làm rạng rỡ con Rồng cháu Tiên?